

715, potem pa iz tatarpazardskega 594, najmanj pa iz razgradskega 36. Po vsej deželi se za razstavo jako zanimajo. Kakor se govori, pride iz vsake občine nekaj mož ogledat razstavo. Bolgari, kot praktičen narod, pa razstave ne zmatrajo le za kako veliko zabavo, temveč se od nje res hočejo kaj naučiti. Zatorej lahko rečemo, da se ž njo začenja za Bolgarijo nova kulturna doba.

Obrtnijske raznoterosti.

Kako se da biserom lesk? Bisere, ki so vsled nošnje izgubili lesk, kuhaj 15 do 20 minut v mleku, kateremu si dodal nekaj spršenega mila. Potem bisere izplakni v sveži vodi in jih obriši z belim mehkim robcem. Tako dobe lesk, in se ne ločijo več od novega blaga.

Konjsko žimo očistiš, če je kuhaš v vodi, kateri si pridejal potošlja (pepelike), pri čemer jo moraš s palico dobro obračati. Potem jo pa spiraj na rešetu s čisto vodo in dobro osuši.

Kmetijstvo.

Črtice za čebelarje.

V.

V starem satovji se pa semtrja pokažejo različni majhni črvički. S tem, da naredo mnogo lukenj, pospešujejo plesen in posušenje satja. Teh različnih črvičkov večkrat tudi mnogo opaziš v razsipini. Proti tem sovražnikom je najboljši pomočnik snažnost v panjih in pa to, da skrbimo, da čebele nemajo prestarega satovja.

Krastače, martinčki in kušarji pojedjo tudi mnogo čebel, ako onemogle padejo na tla. Pa tudi okrog ulnjaka se rade klatijo, da pograbiyo kako z medom obloženo čebelo, kadar malo počiva. Čebelar naj torej pazi, da se mu taki nepovabljeni gostje ne naselijo kje blizu ulnjaka ali celo v ulnjaku in ne skrivajo pod panjevi.

Tudi mej ptiči imajo čebele mnogo sovražnikov. Muhar (laška penica) se rad vsede na kak kol ali drevesno vejo blizu ulnjaka in v zraku ulovi kako čebelo. K sreči za čebelarje je pa ta tica jako boječa in se lahko odpod.

Neprijetni gostje za čebelarje so žolne in senice. Po letu, ko imajo druge hrane, ne pridejo k ulnjakom, pač po zimi, kadar kljujejo na panjeve in s tem mej čebelami prouzročujejo veliko vznemirjenost. Vsako čebelo katero to kljubovanje privabi iz panja, hitro pohlastajo. Ker so pa senice in žolne jako koristne ptice za kmetovalca, jih tudi čebelar ne sme pobijati, temveč naj po zimi z deskami, s cunjami ali kake drugače panjeve zagradi in zabije, da tiči ne morejo blizu. Žoln in senic pobijati, pa čebelar že zaradi tega tudi ne sme, ker so v drugem oziru njemu koristne. Pobero mnogo majhnega mrčesa, in s tem pripomorejo, da rastline lepše cveto in imajo torej čebele boljšo hrano. Koristi kmetovalca in čebelarja torej tudi tukaj niso nasprotne.

Dolže pa tudi tašico, pastaričico, lastavico, vrabca in penico, da polove mnogo čebel, posebno pomladi, dokler

še ni drugih mrčesov. Stvar pa vendar ni še popolnoma dognana. Škoda, katero napravijo ti tiči, pač tudi ne bode posebno velika. Ker so pa ti tiči jako koristni kmetijstvu, jih čebelar pač ne bode pobijal. Ko bi teh tičkov ne bilo, bi gosenice objele vse rastline in potem bi tudi za čebelarja bila slaba.

Neprizanesljivo naj pa čebelar preganja srakoperja, ki se tudi rad naseli blizu ulnjaka. Ta ropar ne polovi le toliko čebel, kolikor jih more pojesti, temveč jih tudi sit lovi in natika na suhe vejice. Blizu ulnjaka ga torej ni trpeti, še manj pa pustiti, da bi v takem kraju napravil svoje gnezdo. Tako smo sedaj ob kratkem opisali razne sovražnike čebel med živalstvom. Sicer jih je še več, ali bi bilo preobširno, ko bi hoteli vse natančno opisati, mnogi pa tudi še niso tako natančno znani. Pričakujemo pa, da bode tudi ta opis nekaj koristil našim čebelarjem.

Kmetijske raznoterosti.

Umetna barva ptic. Dr. Samerman se je mnogo pečal s tem, kako krma vpliva na barvo ptic. Prepričal se je, da bele kure dobé rudečo barvo, ako se jim daje kajenskega popra. Kure dobe celo rudeča jajca. Ko je pa te kure krmil s tako imenovano „rudečo korenino“, so pa dobile vijolčnato barvo.

Kdaj naj se seka les? Listnate lesove je najbolje sekati pozimi, to je že davno dognano. Smrekov les je pa bolje po leti posekan. Hitreje se posuši in manj se ga loti črv.

Poučni in zabavni del.

Potopisne črte.

Iz Ljubljane v Ljubljano.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Po moji precej dolgi pomudbi v prvostolnici, v katero sem prišel skozi vežo knezo-nadškofijske palače in cerkvena stranska vrata, zapustil sem svetišče skozi glavni kamniti portal, ki nosi na zunanji strani znamenja in kiparije visoke starosti. Po prostoru okoli cerkve je ležalo mnogo nakupičenega rezanega kamna, ki je bil namenjen za nadaljevanje cerkvenih poprav in dozidarij. Stopivši skozi vrata starodavne utrdbe, ki opasuje dozdaš še prvostolnico, nahajal sem se na kaptolskem trgu, ki je podolgast in jako prostoren. On je osredok kaptolskega mesta, t. j. najstarejšega zagrebškega oddelka, ki je bil v XVI. veku obdan z visokim in močnim obzidjem. Skozi troje vrata, ki so bila razrušena še le l. 1850—1885, prihajalo se je v ta mestni oddelek. Najlepši kinč tega trga je krasni Marijini spominek, ki je postavljen nasproti vhodu, ki vodi skozi vtrdbeno ozidje proti prvostolnici. Umetno zgotovljeni bronasti Marijini kip, (delo že imenovanega slavnega umetnika Fernkorn-a) je postavljen na visokem šibkem stebru iz nabrežinskega marmeljna; čvetera alegorične skupine ob podnožju pa so delo profesorja Pönniger-ja, naslednika Fernkornovega